

[Gert Petersen]

mer tog USA et fantastisk afgørende og skæbnsvangert initiativ, ensidigt, i 1971.

Formanden:

Efter anmodning skal jeg her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 17.30.

Mødet udsat kl. 16.28

Mødet genoptaget kl. 17.30

Forhandlingen genoptoges.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Da denne debat begyndte tidligt på eftermiddagen, måtte man spørge sig selv: gad vidst, hvad det dog skal ende med. Hvordan skal den sag finde en fornuftsbetonet, anstændig afslutning? Det spørgsmål kan man godt gentage netop nu.

Når jeg analyserer de udtalelser, som er fremsat af partigruppernes ordførere, når jeg til det resultat, at vi nu vel må regne med, at den dagsorden, som er fremsat af socialdemokratiet, kan SF og VS ikke stemme for. Det er heller ikke så mærkeligt. Det ligger i, at dagsordenen klart bekræfter Danmarks medlemskab af NATO, hvad jeg takker for – det kunne også lige passe andet, men jeg takker for det – samt at det er klart sagt både af den officielle socialdemokratiske ordfører, hr. Lasse Budtz, og den uofficielle, hr. Anker Jørgensen, at socialdemokratiets dagsorden skal forstås således, at hvis den vedtages, er regeringen bemyndiget til at betale i tidens løb op til 26 mill. kr. til NATOs infrastrukturprogram på det område, dette gælder. Det kan vi gøre. Det betyder meget for os.

Men se, vi kunne jo desuagtet stemme imod socialdemokratiets dagsorden. Den mulighed er åben for os. Hvad ville der så ske? Så ville den være forkastet. Det står i regeringspartiernes magt at få den socialdemokratiske dagsorden forkastet.

Går vi videre i programmet, hvad bliver så det næste? Så bliver det næste, at så kommer den dagsorden, som er stillet af VS og SF, til afstemning. Så kan man spørge: men så kan vi da vel regne med, at socialdemokratiet stemmer imod den? Nej, det har jeg forstået, at det skal vi ikke regne med. Jeg har forstå-

et, vi skal regne med, at så stemmer socialdemokratiet for den. Det rejser et dybt alvorligt spørgsmål om ansvarsfølelse hos os fire partier i regeringen. Ønsker vi, at det skal være slutresultatet i dag?

Nu har socialdemokratiet og vore partier i årtier – over 30 år for de fleste vedkommende – gjort os store anstrengelser for at være enige om de grundlæggende beslutninger i Danmarks udenrigspolitik og forsvarspolitik, men vi må altså se i øjnene, at hvis vi gør det, vi godt kan – og jeg vil gerne have, at alle forstår det – at vi stemte socialdemokratiets dagsorden ned, ville vi til sidst opleve, at socialdemokratiet stemte for en dagsorden, der er forfattet og fremsat af hr. Steen Folke. Det er et tungt ansvar. Det ville være pinagtigt for socialdemokratiet, helt givet. Man kan bare se, hvor mange socialdemokrater der i disse dage skriver artikler og kommer med læserbreve, som advarer mod socialdemokratiets kursændring i udenrigspolitikken. Jeg forstår dem godt.

Det ville være for flovt, hvis det skulle slutte sådan, og jeg mener, at det for Danmarks skyld ville være meget utilfredsstillende. Derfor synes jeg, socialdemokratiet og Danmark skal forskånes for den udgang på debatten, at vi for første gang i vor historie skulle opleve, at socialdemokratiet i forsvars- og sikkerhedspolitikken ikke havde andet valg efter deres egne præmisser end at lade sig kaste i armene på hr. Steen Folke og hr. Gert Petersen. Det ville ikke være godt, tror jeg, for socialdemokratiet, men jeg tror heller ikke, det ville være godt – og det er det sidste, jeg lægger mest vægt på – for Danmark. Jeg tror, det er vigtigt, at vi gør, hvad vi kan for dog at bevare forbindelseslinjer trods alt mellem kredsen af partier, som hidtil har sluttet op om grundtrækkene i Danmarks udenrigs- og forsvarspolitik.

Så vil jeg sige følgende: vi har hørt to indlæg af den socialdemokratiske ordfører, og vi har hørt et af hr. Anker Jørgensen. Når jeg skal drage summen af disse socialdemokratiske indlæg i debatten, kan jeg kun komme til det resultat, at tre ting står fast: socialdemokratiet tilslutter sig fortsat NATO, socialdemokratiet bemyndiger regeringen til indtil videre at indbetale 26 mill. kr. til det pågældende projekt og endelig: NATOs dobbeltbeslutning fra december 1979 står fast. NATOs dobbeltbeslutning fra december 1979 er ikke